

Arrest

nr. 313 394 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 DILBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. VAN DER BEKEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 maart 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 april 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Benghazi, de Libische nationaliteit te bezitten, een Arabier en soennitisch moslim te zijn. U hebt samen met uw familie quasi heel uw leven in de wijk As Sabri gewoond. Uw vader, A. B., werkte een tijdje in een fabriek, uw moeder, S. is huisvrouw. U hebt vier zussen en drie broers, allen wonen ze nog in As Sabri met hun eigen gezinnen of thuis bij uw ouders.

U hebt uw middelbaar afgemaakt en studeerde een semester aan de universiteit van Benghazi. Tijdens de zomervakanties werkte u in een restaurant of garage, u zag dit eigenlijk niet zitten maar uw vader drong hierop aan.

Van jongs af aan werd u, voornamelijk door uw vader mishandeld en vernederd, later aapten uw broers zijn gedrag na. U werd nooit met uw voornaam aangesproken, doch u werd 'meisje' of 'slechterik' genoemd, dit vanwege uw gevoelig karakter en omdat u uw gezicht en handen insmeerde met crème. Ook de manier waarop u zich gedroeg viel niet in goede aarde, u omhelsde al eens een vriend of sloeg een arm rond diens nek. Op school sprak u vaker over de manier waarop u thuis bejegend werd en een juf in het basisonderwijs, eveneens jullie buurvrouw, had uw moeder hierop aangesproken waarop zij te kennen gaf niets te kunnen ondernemen tegen haar echtgenoot. Uw grootvader probeerde u eens thuis weg te halen, doch u werd door uw vader bij de haren getrokken en deze poging liep dus op niets uit. Hierna deed u geen pogingen meer om thuis weg te komen. In 2013 ondernam u een zelfmoordpoging.

In 2014 werden u, uw familie en andere wijkbewoners geëvacueerd en ondergebracht in een school, dit naar aanleiding van de oorlog tussen Qarama (leger) en Daesh. De volgende dag reed een auto van Qarama langs de school om de namen te noteren van de jongemannen die ze wilden rekruteren, uw vader gaf uw naam en deze van uw broers M. en H. op. Indien jullie niet zouden toetreden zouden jullie immers beschouwd worden als verraders, daar jullie dan de zijde van Daesh zouden hebben gekozen. Ook de namen van een aantal buurjongens werden genoteerd en jullie kregen een week de tijd om jullie aan te melden in hun hoofdkwartier, daar zouden jullie dan een wapen krijgen en uitgestuurd worden naar As Sabri om te vechten. Uw beide broers hebben zich aangesloten, wanneer precies dat weet u niet, en zijn naar u vermoedt nog steeds aangesloten, alhoewel u hieromtrent geen zekerheid hebt. Of uw vader betrokken is bij het leger/Qarama, dat weet u niet. Toen uw vader u te kennen gaf dat u diende toe te treden, antwoordde u dit niet te zullen doen, waarna hij dusdanig boos werd dat u voorwendde hier toch gevolg aan te zullen geven, doch ondertussen een manier zocht om te vluchten.

Na zo'n anderhalve week in de school te hebben verbleven, kwam u via een vriend in contact met een smokkelaar die u naar Zuwara bracht en van daaruit verliet u overzee het land en reisde u via Italië en Duitsland naar Nederland waar u op 13 september 2015 een verzoek om internationale bescherming indient. Op 27 september 2016 werd uw verzoek geweigerd, op 19 januari 2017 diende u een beroep in tegen deze beslissing, op 16 februari 2017 werd het beroep ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 5 april 2017 bevestigd door de Raad van State. Op 14 augustus 2019 diende u andermaal een verzoek in, in Nederland. Dit tweede verzoek werd naar uw zeggen afgewezen in 2020.

U kwam vervolgens op 24 mei 2022 naar België en diende hier op 25 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. In kader van de Dublin procedure verklaarde Nederland zich akkoord met uw terugname, doch gezien de wettelijke termijnen niet werden gerespecteerd, bleef België verantwoordelijk voor uw asielverzoek.

Ter staving van uw verzoek legt u twee medische stukken neer opgemaakt in Libië die moeten aantonen dat u mishandeld werd (dd.2006) en een medisch rapport opgemaakt in België, dd.24.07.2023. Verder bevinden zich in uw administratief dossier kopieën van uw vreemdelingenidentiteitsbewijs + zorgpas asielzoekers, stukken die werden opgemaakt in kader van uw asielprocedure in Nederland.

In Nederland verklaarde u in kader van uw verzoek op 13 september 2015 dat uw vader een lid van Ansar Al Sharia in diens been had geschoten waardoor deze groepering naar u en uw familie op zoek was en jullie woning had verwoest. Nadat u naar een school in een andere wijk was gevlucht werd u door uw vader, die legerkleding droeg, verschillende keren gevraagd toe te treden tot de militie waartoe hij behoorde. U werd in het verleden zelf al eens benaderd toe te treden, maar uw weigering had geen negatieve gevolgen. U gaf ook te kennen homoseksueel te zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo dient opgemerkt dat uw raadvrouw bij aanvang van het gehoor op het CGVS aangaf dat u moeilijk over uw problemen kan spreken en dat er in uw hoofde een afspraak bij een psycholoog werd aangevraagd, doch dit zou moeilijk zijn en bijgevolg zijn er nog geen bewijzen aangaande uw psychologische toestand. U hiernaar gepeild geeft u aan dat er een afspraak voor u open stond, doch omwille van uw gehoor op het CGVS niet kon doorgaan, u zou de draad terug opnemen, éénmaal u bent verhuisd. Dit zou gepland zijn de dag na uw onderhoud op het CGVS (CGVS p.3). U gevraagd of u in Nederland, waar u een aantal jaar hebt verbleven en een asielprocedure hebt doorlopen, ooit psychologische opvolging heeft gevraagd, geeft u aan dat dit effectief het geval was maar u zich niet op uw gemak voelde en het bijgevolg bij één gesprek is gebleven (CGVS p.4). Uit deze door u beschreven gang van zaken kan bezwaarlijk een dwingende nood aan psychologische opvolging worden afgeleid. Mocht dit voor u een noodzaak zijn geweest, kan er toch van uitgegaan worden dat u het hierbij niet zou hebben gelaten. Deze appreciatie wordt onderstreept door de vaststelling dat u ook bij Dienst Vreemdelingenzaken in kader van uw actueel asielverzoek bij het invullen van het formulier 'Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden' naliert hier enige melding van te maken (zie

formulier DVZ dd. 28.06.2022 toegevoegd aan uw administratief dossier + formulier 'Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden, dd.28.06.2022). Bovendien maakten noch u noch uw raadvrouw bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor, werd u bij aanvang duidelijk aangegeven dan u ten allen tijde een pauze kon vragen en gaf u op het einde van uw persoonlijk onderhoud te kennen zowel de tolk als de vragen goed te hebben begrepen (CGVS p.2, 10).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Geneefse Conventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Zoals reeds werd opgemerkt hebt u al een asielprocedure doorlopen in Nederland en u werd dan logischerwijze ook gevraagd of u op het CGVS dezelfde vluchtredenen heeft aangehaald in kader van uw asielprocedure hier als u daar had gedaan. U gaf daarop te kennen dat u in Nederland het advies had gevolgd van uw advocaat, tolk en van vrienden die u hadden aangeraden dat u moest vertellen homoseksueel te zijn; gezien dit tot een snel en positief resultaat zou leiden inzake uw verzoek (CGVS p.4). Dit gegeven wijst erop dat u er niet voor terugdeinst de bevoegde autoriteiten een rad voor ogen te draaien wanneer u meent hier voordeel uit te kunnen putten. Een dergelijk gegeven doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien zouden er in Nederland nog andere zaken gespeeld hebben, doch wat deze zaken precies waren, dat weet u niet meer (CGVS p.4). Ook deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, dit behoeft geen verder betoog.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door de vaststelling dat er een aantal discrepanties worden vastgesteld tussen de door u afgelegde verklaringen in Nederland en in België.

Zo gaf u in Nederland te kennen dat uw vader aangesloten was bij het leger, u stelt expliciet 'het was mijn vader die me persoonlijk heeft opgeroepen voor de militaire dienst, dit deed hij namens het leger, hij was op dat moment aan het werk voor het leger' (Rapport eerste gehoor, dd.06.02.2016 p.10). Later verklaart u daar dat hij niet officieel in het leger heeft gediend, maar zich heeft aangesloten bij een militie die onder het leger valt, hij werd voorzien van een wapen en kreeg een salaris (Rapport Nader Gehoor dd.07.02.2016 p.12). Uit uw verklaringen in Nederland blijkt dus overduidelijk dat uw vader banden had met het leger, hieromtrent kan geen misverstand bestaan. Op het CGVS gepeild of uw vader betrokken was bij iets of iemand, geeft u aan dit niet te weten. Dan geconfronteerd met uw verklaringen in Nederland, stelt u eerst de vraag 'bedoelt u Qarama' ? om dan uiteindelijk te stellen 'ik heb dat verteld gewoon om mijn verklaringen te vertellen, het interesseerde me niet of hij bij hen zat of niet' (CGVS p.8). Ook dit overtuigt niet gezien er van iemand die bescherming vraagt kan verwacht worden van begin af aan een duidelijk en coherent beeld te schetsen over zijn familie en de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten. Bovendien gaf u in Nederland te kennen dat uw vader een militair uniform droeg (Rapport Nader Gehoor, dd.07.02.2016; p.13). Dat u niet bij machte bent coherente verklaringen af te leggen over de positie van uw vader, ondermijnt uw geloofwaardigheid, temeer dit gegeven een rol speelt in uw motieven.

Voorts verklaart u ten overstaan van het CGVS dat uw vader te kennen gaf dat jullie, zijn zoons, zich bij het leger dienden aan te sluiten omdat jullie anders als verraders zouden worden beschouwd en daarenboven wou hij u wijt (CGVS p.8). In Nederland gaf u een totaal andere versie van de feiten, daar stelde u immers dat uw vader een lid van Ansar in het been had geschoten en deze beweging nu uit was op wraak op hem en zijn zonen. Het leger zou daarop uw vader te kennen hebben gegeven dat ze bereid waren hem te beschermen op voorwaarde dat hij zijn zoons naar het leger zou meenemen (Rapport Nader Gehoor dd.07.02.2016 pp.8-9). Het hoeft dus geen betoog dat dit totaal verschillende versies zijn van de feiten. Ook al dateren uw verklaringen in Nederland van 2016, is dit geen reden waarom u hieromtrent geen coherente verklaringen kunt afleggen gezien de impact van dit incident op het verdere verloop van uw leven.

Ook wanneer u het heeft over de week waarin u in deze school verbleef, overtuigt u niet. Daags na uw aankomst werd hier uw naam genoteerd als toekomstig rekrut van Qarama, iets wat tegen uw zin was daar uit uw verklaringen blijkt dat u dit totaal niet zag zitten. U diende zich binnen de week aan te melden in het hoofdkwartier waar u een wapen zou krijgen en zou uitgestuurd worden om te gaan vechten. U gevraagd wat u in die periode hebt gedaan, antwoordt u dit niet te weten. U ter bevestiging gevraagd of u effectief niet weet hoe u deze periode hebt doorgebracht, stelt u zich dit niet meer te herinneren (CGVS p.8). Ook dit gegeven overtuigt niet daar er toch van uitgegaan kan worden dat het noteren van uw naam een grote impact op u gehad moet hebben en er toch tal van gedachten en overwegingen door uw hoofd moeten zijn gegaan.

Wat uw geloofwaardigheid nog verder onderuit schopt is de vaststelling dat u bij DVZ, tijdens uw voorbereidend gesprek aldaar, het enkel had over uw misereabele jeugd, maar met geen woord repte over deze op handen zijnde rekrutering onder dwang van uw vader. U hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat het een kort gesprek was en het u niet gevraagd werd (CGVS p.9). Dit overtuigt op generlei wijze daar van u verwacht kan worden van meet af aan een duidelijk zicht te bieden op alle motieven die u ertoe hebben aangezet het land te verlaten en gezien uit uw verklaringen blijkt dat deze rekrutering deel uitmaakt van uw motieven ziet het CGVS geen reden waarom u dit niet onmiddellijk zou hebben vermeld.

Wat betreft uw verklaring een moeilijke jeugd te hebben gehad, zo hier gezien bovenstaande observaties nog enig geloof aan kan worden gehecht temeer u stelt dat uw vader u wilde laten rekruteren 'omdat hij u kwijt wilde', een element dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden (zie supra), dient opgemerkt dat dit een louter persoonlijk motief betreft dat geen uitstaans heeft met de Geneefse Conventie. Daarenboven dient opgemerkt dat u reeds midden 2014 het land hebt verlaten, u intussen een volwassen man bent die blijk gegeven heeft van op eigen benen te kunnen staan en zelfredzaam is, en bijgevolg ziet het CGVS niet in waarom de slechte verstandhouding met uw kerngezin een beletsel zou zijn voor uw terugkeer naar Libië.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Wat betreft de door u neergelegde medische rapporten dient opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid wie verantwoordelijk was voor deze letsels, noch in welke omstandigheden u deze hebt opgelopen en bijgevolg vermogen deze stukken de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin om te buigen. De beide documenten opgemaakt in Nederland voegen niets toe aan uw motieven.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsbericht-libie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023)

blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een

belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Alifara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige

regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 5 juni 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”.

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft de Raad echter op 14 juni 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

3.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt verzoekers “medisch dossier” toegevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft op welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan vooreerst worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo dient opgemerkt dat uw raadvrouw bij aanvang van het gehoor op het CGVS aangaf dat u moeilijk over uw problemen kan spreken en dat er in uw hoofde een afspraak bij een psycholoog werd aangevraagd, doch dit zou moeilijk zijn en bijgevolg zijn er nog geen bewijzen aangaande uw psychologische toestand. U hiernaar gepeild geeft u aan dat er een afspraak voor u open stond, doch omwille van uw gehoor op het CGVS niet kon doorgaan, u zou de draad terug opnemen, éénmaal u bent verhuisd. Dit zou gepland zijn de dag na uw onderhoud op het CGVS (CGVS p.3). U gevraagd of u in Nederland, waar u een aantal jaar hebt verbleven en een asielprocedure hebt doorlopen, ooit psychologische opvolging heeft gevraagd, geeft u aan dat dit effectief het geval was maar u zich niet op uw gemak voelde en het bijgevolg bij één gesprek is gebleven (CGVS p.4). Uit deze door u beschreven gang van zaken kan bezwaarlijk een dwingende nood aan psychologische opvolging worden afgeleid. Mocht dit voor u een noodzaak zijn geweest, kan er toch van uitgegaan worden dat u het hierbij niet zou hebben gelaten. Deze appreciatie wordt onderstreept door de vaststelling dat u ook bij Dienst Vreemdelingenzaken in kader van uw actueel asielerzoek bij het invullen van het formulier 'Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden' naliert hier enige melding van te maken (zie

formulier DVZ dd. 28.06.2022 toegevoegd aan uw administratief dossier + formulier 'Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden, dd.28.06.2022). Bovendien maakten noch u noch uw raadvrouw bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor, werd u bij aanvang duidelijk aangegeven dan u ten allen tijde een pauze kon vragen en gaf u op het einde van uw persoonlijk onderhoud te kennen zowel de tolk als de vragen goed te hebben begrepen (CGVS p.2, 10).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker wijst op zijn aan het verzoekschrift toegevoegd medisch dossier waaronder de medische documenten uit Nederland en België. Hij licht toe dat de documenten melding maken van een beroerte in Nederland, van het gebruik van medicijnen die het reactievermogen verminderen en posttraumatische stress die concentratie- en geheugenproblemen veroorzaakt. Verzoeker herinnert verweerder eraan dat zowel hij als zijn advocaat ook tijdens het persoonlijk onderhoud hebben gewezen op de psychische problemen. Verzoeker stelt voorts dat hij reeds vóór het onderhoud aan zijn advocaat heeft meegedeeld dat hij nu medicijnen gebruikt waardoor hij kan vergeten wat hij heeft meegemaakt en dat hij aan het begin van zijn verblijf in Europa drugs heeft gebruikt om niet aan zijn problemen te denken. Verzoeker besluit dan ook dat voldoende blijkt dat zijn inconsistenties duidelijk verband houden met zijn psychische toestand.

Met de aan het verzoekschrift toegevoegde medische documenten kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande correcte bemerkingen.

Immers moet vooreerst worden vastgesteld dat uit de bijgebrachte medische documenten geenszins kan besloten worden dat verzoeker ten tijde van interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in 2022/2023 en later in 2024 op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de bijgebrachte documenten kan geenszins worden vastgesteld dat verzoekers medische toestand een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Hoewel in het psychologisch attest dat verzoeker werd overhandigd op 6 mei 2024 wordt gesteld dat verzoeker kampt met een depressie, angststoornis met panieklachten en veralgemeende angst en een posttraumatische stressstoornis, merkt de Raad op dat de opgesomde symptomen in voormeld attest gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en uit dit psychologisch attest niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met dit attest (en evenmin met de overige medische documenten waaronder onder meer een reeds op het CGVS neergelegd attest van 24 juli 2023 inzake zijn littekens) geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu verzoeker hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra).

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog of arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale en medische problemen of littekens, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze problemen en letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Voorts merkt de Raad op dat noch uit dit psychologisch attest noch uit de overige medische documenten kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische of medische problemen niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Waar verzoeker opwerpt dat hij medicatie inneemt waardoor hij kan vergeten wat hij heeft meegemaakt en dat hij aan het begin van zijn verblijf in Europa drugs heeft gebruikt om niet aan zijn problemen te denken, moet de Raad vaststellen dat er geenszins objectieve, verifieerbare elementen voorliggen die kunnen staven dat de eerder genomen middelen en de medicatie die verzoeker actueel zou innemen gevolgen zou kunnen hebben op de werking van het geheugen, laat staan dat wordt aangetoond dat dit daadwerkelijk het geval was voor verzoeker ten tijde van zijn verklaringen bij de DVZ en op het CGVS.

De Raad stipt hierbij aan dat het attest waarin sprake is van een neurologisch onderzoek nadat verzoeker werd opgenomen met een "functionele paralyse", stelt dat de MRI-hersenen "geen verklarende afwijkingen" vertoonde en dat de "functionele stoornis" "mogelijk" "een relatie met stressfactoren" zou kunnen hebben, zonder deze factoren evenwel verder te concretiseren.

Het gegeven dat verzoeker eerder in Nederland een beroerte heeft gehad evenals medisch en medicamenteus werd opgevolgd en behandeld tussen 2020 en 2022 voor onder meer "lombalgie" en "spondylolyse" kan geen afbreuk doen voorgaande vaststellingen.

Bovendien wordt samen met verweerder opgemerkt dat niettemin er reeds bij de DVZ en bij aanvang van het onderhoud door de advocaat en verzoeker gewag werd gemaakt van mogelijke psychologische problemen, verzoeker niet verklaarde zich hierdoor of omwille van medicatie belet te voelen het interview af te leggen (persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker tijdens het onderhoud in staat was om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen. Er werden verzoeker zowel open als gesloten vragen op duidelijke vragen gesteld, die hij kennelijk kon volgen en waarover hij

verklaarde deze goed te hebben begrepen (persoonlijk onderhoud, p. 10). Ook werd er meerdere keren gepeild of verzoeker zich nog goed voelde en of hij alles begreep, waarop hij telkens bevestigend antwoordde (persoonlijk onderhoud, p. 6, 7, 10). Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte hij geenszins melding van een verwarde psychische toestand waarin hij zou verkeren of de geheugenproblemen die hij zou ondervinden (persoonlijk onderhoud, p. 10). Ook zijn raadsman formuleerde desbetreffend geen opmerkingen (persoonlijk onderhoud, p. 10).

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat verzoeker heeft nagelaten enige opmerkingen te formuleren op de notities van zijn persoonlijk onderhoud waardoor hij wordt geacht in te stemmen met de inhoud ervan, zoals bepaald in artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Ten slotte moet opgemerkt worden dat verzoeker niet duidt welke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden, noch licht hij concreet toe welke invloed deze op de beoordeling zou hebben.

De Raad concludeert dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke achtergrond alsook met de destijds aangehaalde medische problemen. De Raad benadrukt dat in het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Arabisch en zijn advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met diens profiel evenals met de situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekers beschermingsverzoek is gesteund op een vrees voor zijn vader en broers die hem mishandel(d)en wegens zijn gevoelig karakter en gedragingen die als dat van een vrouw werden ervaren. Tevens gaf verzoeker aan Libië te hebben verlaten wegens een vrees voor rekrutering bij het leger.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Libië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) zoals reeds werd opgemerkt verzoeker al een asielprocedure heeft doorlopen in Nederland en hem dan logischerwijze ook werd gevraagd of hij op het CGVS dezelfde vluchtredenen heeft aangehaald in kader van zijn asielprocedure hier als hij daar had gedaan. Verzoeker gaf daarop te kennen dat hij in Nederland het advies had gevolgd van zijn advocaat, tolk en van vrienden die hem hadden aangeraden dat hij moest vertellen homoseksueel te zijn; gezien dit tot een snel en positief resultaat zou leiden inzake zijn verzoek. Dit gegeven wijst erop dat verzoeker er niet voor terugdeinst de bevoegde autoriteiten een rad voor ogen te draaien wanneer hij meent hier voordeel uit te kunnen putten. Een dergelijk gegeven doet afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid. Bovendien zouden er in Nederland nog andere zaken gespeeld hebben, doch wat deze zaken precies waren, dat weet verzoeker niet meer. Ook deze vaststelling komt verzoekers geloofwaardigheid niet ten goede, dit behoeft geen verder betoog.

ii) voorgaande appreciatie nog wordt onderstreept door de vaststelling dat er een aantal discrepanties worden vastgesteld tussen de door verzoeker afgelegde verklaringen in Nederland en in België.

Zo gaf verzoeker in Nederland te kennen dat zijn vader aangesloten was bij het leger waarbij hij expliciet stelt *“het was mijn vader die me persoonlijk heeft opgeroepen voor de militaire dienst, dit deed hij namens het leger, hij was op dat moment aan het werk voor het leger”* (Rapport eerste gehoor, van 6 februari 2016). Later verklaart verzoeker daar dat hij niet officieel in het leger heeft gediend, maar zich heeft aangesloten bij een militie die onder het leger valt, hij werd voorzien van een wapen en kreeg een salaris. Uit verzoekers verklaringen in Nederland blijkt dus overduidelijk dat zijn vader banden had met het leger, hieromtrent kan geen misverstand bestaan. Op het CGVS gepeild of zijn vader betrokken was bij iets of iemand, geeft verzoeker aan dit niet te weten. Dan geconfronteerd met zijn verklaringen in Nederland, stelt hij eerst de vraag *“bedoelt u Qarama?”* om dan uiteindelijk te stellen *“ik heb dat verteld gewoon om mijn verklaringen te vertellen, het interesseerde me niet of hij bij hen zat of niet”*. Ook dit overtuigt niet gezien er van iemand die bescherming vraagt kan verwacht worden van begin af aan een duidelijk en coherent beeld te schetsen over zijn familie en de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten. Bovendien gaf verzoeker in Nederland te kennen dat zijn vader een militair uniform droeg. Dat verzoeker niet bij machte is

coherente verklaringen af te leggen over de positie van zijn vader, ondermijnt zijn geloofwaardigheid, temeer dit gegeven een rol speelt in zijn motieven.

iii) verzoeker voorts ten overstaan van het CGVS verklaart dat zijn vader te kennen gaf dat ze, zijn zoons, zich bij het leger dienden aan te sluiten omdat ze anders als verraders zouden worden beschouwd en daarenboven wou hij verzoeker kwijt. In Nederland gaf verzoeker een totaal andere versie van de feiten, daar stelde hij immers dat zijn vader een lid van Ansar in het been had geschoten en deze beweging nu uit was op wraak op hem en zijn zonen. Het leger zou daarop verzoekers vader te kennen hebben gegeven dat ze bereid waren hem te beschermen op voorwaarde dat hij zijn zoons naar het leger zou meenemen. Het hoeft dus geen betoog dat dit totaal verschillende versies zijn van de feiten. Ook al dateren verzoekers verklaringen in Nederland van 2016, is dit geen reden waarom verzoeker hieromtrent geen coherente verklaringen kan afleggen gezien de impact van dit incident op het verdere verloop van zijn leven.

iv) ook wanneer verzoeker het heeft over de week waarin hij in deze school verbleef, hij niet overtuigd. Daags na verzoekers aankomst werd hier zijn naam genoteerd als toekomstig rekrut van Qarama, iets wat tegen verzoekers zin was daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij dit totaal niet zag zitten. Verzoeker diende zich binnen de week aan te melden in het hoofdkwartier waar hij een wapen zou krijgen en zou uitgestuurd worden om te gaan vechten. Verzoeker gevraagd wat hij in die periode heeft gedaan, antwoordt hij dit niet te weten. Verzoeker ter bevestiging gevraagd of hij effectief niet weet hoe hij deze periode heeft doorgebracht, stelt hij zich dit niet meer te herinneren. Ook dit gegeven overtuigt niet daar er toch van uitgegaan kan worden dat het noteren van zijn naam een grote impact op verzoeker gehad moet hebben en er toch tal van gedachten en overwegingen door zijn hoofd moeten zijn gegaan.

v) wat verzoekers geloofwaardigheid nog verder onderuit schopt de vaststelling is dat hij bij de DVZ, tijdens zijn voorbereidend gesprek aldaar, het enkel had over zijn miserabele jeugd, maar met geen woord repte over deze op handen zijnde rekrutering onder dwang van zijn vader. Verzoeker hiermee geconfronteerd komt hij niet verder dan te stellen dat het een kort gesprek was en het hem niet gevraagd werd. Dit overtuigt op generlei wijze daar van verzoeker verwacht kan worden van meet af aan een duidelijk zicht te bieden op alle motieven die hem ertoe hebben aangezet het land te verlaten en gezien uit zijn verklaringen blijkt dat deze rekrutering deel uitmaakt van zijn motieven ziet het CGVS geen reden waarom verzoeker dit niet onmiddellijk zou hebben vermeld.

vi) wat betreft verzoekers verklaring een moeilijke jeugd te hebben gehad, zo hier gezien bovenstaande observaties nog enig geloof aan kan worden gehecht temeer verzoeker stelt dat zijn vader hem wilde laten rekruteren "*omdat hij hem kwijt wilde*", een element dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden (zie supra), dient opgemerkt te worden dat dit een louter persoonlijk motief betreft dat geen uitstaans heeft met de Geneefse Conventie. Daarenboven dient opgemerkt dat verzoeker reeds midden 2014 het land heeft verlaten, hij intussen een volwassen man is die blij gegeven heeft van op eigen benen te kunnen staan en zelfredzaam is, en bijgevolg ziet het CGVS niet in waarom de slechte verstandhouding met zijn kerngezin een beletsel zou zijn voor zijn terugkeer naar Libië.

vii) wat betreft de door verzoeker neergelegde medische rapporten dient opgemerkt te worden dat hieruit niet kan worden afgeleid wie verantwoordelijk was voor deze letsels, noch in welke omstandigheden verzoeker deze heeft opgelopen. Bijgevolg vermogen deze stukken de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin om te buigen. De beide documenten opgemaakt in Nederland voegen niets toe aan verzoekers motieven.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Verzoeker geeft aan dat de belangrijkste reden voor zijn vlucht uit het land de vervolgingen wegens zijn "*verwijfde kant*" zijn en hij ook op heden niet duidelijk is over zijn seksuele geaardheid waardoor hij zijn psychologische follow-up voortzet. Er wordt betoogd dat verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar de angst van verzoeker als (minstens gepercipieerde) homoseksuele man en zijn angst voor vervolging in verband met zijn genderidentiteit met daarbij in acht genomen zijn zelfmoordpoging in 2013.

Met betrekking tot verzoekers betoog dat zijn vrees als (gepercipieerde) homoseksuele man bij een terugkeer naar Libië niet onderzocht is in de bestreden beslissing, stipt de Raad ten eerste aan dat in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt dat verzoekers beschermingsverzoek in Nederland geweigerd is waarbij er geen geloof werd gehecht aan zijn homoseksuele geaardheid. Zo werd in zijn Nederlands asiëldossier dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, onder meer gesteld dat i) verzoeker geen blijf heeft gegeven van een bewustwordingsproces of proces van ontdekking ten aanzien van zijn homoseksualiteit; ii) het gebrek aan verklaringen van verzoeker over hoe hij zijn seksualiteit heeft beleefd tegen de achtergrond van zijn religie ervoor zorgt dat de door hem gestelde seksuele gerichtheid ongeloofwaardig is; iii) verzoeker weinig wist te vertellen over zijn voorgehouden langdurige relatie van meer dan tien jaar; iv) verzoekers verklaringen aangaande zijn kennis van de LHBT in Libië zeer summier zijn; v) verzoeker zich in Nederland

niet heeft verdiept in de cultuur van homoseksuelen in Nederland. Er werd in dit verband in zijn Nederlands asiëldossier benadrukt dat *"betrokkene over LHBT's in Libië, zijn persoonlijke ervaringen, de acceptatie van zijn seksuele gerichtheid en hoe hij deze gerichtheid ervoer in een samenleving waarin LHBT niet wordt geaccepteerd, vaag, summier en ontwijkend heeft verklaard"* en werd geconcludeerd dat *"de gestelde seksuele gerichtheid van betrokkene ongeloofwaardig is"*. Bovendien werd in het beschikbaar arrest van de Rechtbank Den Haag vastgesteld dat verzoeker zich in zijn beroepsprocedure *"niet langer beroept op zijn eerder gestelde seksuele geaardheid"* en er van uitgegaan kan worden dat verzoeker *"niet langer betwist dat zijn gestelde homoseksualiteit ongeloofwaardig is"*.

De Raad vervolgt dat verzoeker - die zichzelf overigens identificeert als zijnde een man - ook tijdens zijn asiëlprocedure in België uitdrukkelijk stelde dat hij niet homoseksueel is en hij hierover heeft gelogen in Nederland (Verklaring DVZ, vraag 8; persoonlijk onderhoud, p. 4). Door thans in het verzoekschrift plots op te werpen dat hij hierover niet verder diepgaand werd bevraagd en hij toch niet zeker is over zijn eigen seksuele geaardheid waardoor hij trouwens zijn psychologische opvolging voorzet, brengt verzoeker geen overtuigende elementen bij die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande te meer in de bijgebrachte medische documenten noch elders geenszins enig gewag wordt gemaakt van deze twijfels rond zijn seksuele geaardheid.

Gelet op de vaststellingen in het Nederlands asiëldossier en bij gebrek aan eensluidende, consistente verklaringen omtrent zijn geaardheid zoals hoger weergegeven besluit de Raad dat verzoeker niet weet te overtuigen van de opgeworpen seksuele geaardheid en genderidentiteit.

Nu verzoekers homoseksuele geaardheid niet wordt aangetoond kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar de algemene situatie hieromtrent in Libië.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat in de bestreden beslissing terdege wordt overwogen dat verzoeker heeft nagelaten een coherent beeld te scheppen over zijn familie en de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten zodat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande de mishandelingen door zijn familie wegens zijn gepercipieerde vrouwelijke karaktertrekken waardoor hij ook reeds eerder een zelfmoordpoging zou hebben ondernomen. Zelfs indien verzoeker in het verleden problemen zou hebben gehad met zijn familie omwille van zijn gedrag, betekent dit bovendien weliswaar niet noodzakelijk dat hij omwille hiervan een actuele en gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Libië. Verzoeker heeft dit immers geenszins concreet aannemelijk gemaakt wanneer hiernaar werd gepeild tijdens zijn persoonlijk onderhoud en maakte hieromtrent geen gewag van specifieke actuele problemen waaruit afdoende kan afgeleid worden dat verzoeker ook anno 2024 bij terugkeer naar zijn herkomstland door zijn mannelijke familieleden dreigt gevisieerd te worden. Verzoeker - die uitdrukkelijk stelde geen homoseksueel te zijn en geen lid te zijn van enig politieke partij en voor het overige geen problemen met de Libische autoriteiten opwerpt - (Vragenlijst van 27 april 2023, vraag 3; persoonlijk onderhoud, p. 5) toont daarenboven in dit verband geenszins op objectieve wijze aan dat hij zich niet op de bescherming van de Libische autoriteiten kan beroepen. Hierbij dient benadrukt te worden dat verzoeker ondertussen een volwassen en zelfredzame man is en er bijgevolg niet kan ingezien worden waarom de vroegere problemen met zijn vader en broers – indien hieraan geloof kan worden gehecht – hem zouden beletten terug te keren naar Libië en eventueel naar een andere regio dan Benghazi, dit indien nodig met bijstand van zijn moeder en zus waarmee hij contacten heeft onderhouden (persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Uit wat voorafgaat wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de aangehaalde problemen niet gegrond werden bevonden en verzoeker deze motieven niet heeft kunnen weerleggen. Verzoeker reikt verder geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker wijst op zijn medische toestand, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag,

zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt bijkomend vast dat verzoeker in casu geenszins aantoont dat hij omwille van zijn medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Libië, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.2. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsbericht-libie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023)

blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt-het-vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden

gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakt gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de

terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe tot een andere appreciatie te komen.

Het wordt niet betwist dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, doch dat dit niets verandert aan de terechte vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een opvallende verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, van een significante daling van het aantal gevechten en van een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker stipt de onstabiele situatie in Libië, Benghazi aan die volgens hem niet stabiliseert noch kalmeert, maar deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde veiligheidsanalyse werd gebaseerd. Dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is en er ten gevolge van de conflicten in Libië nog steeds slachtoffers vallen, wordt niet betwist, maar dit heeft niet *ipso facto* tot gevolg dat het geweldsniveau in Libië, Benghazi dermate hoog is dat verzoekers loutere aanwezigheid aldaar leidt tot een nood aan internationale bescherming. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen en dat er onvrede heerst in het land, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient ook rekening te worden gehouden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers is gedaald, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie waaraan verzoeker refereert in zijn verzoekschrift. Er wordt beklemtoond dat de recente situatie in rekening werd gebracht in de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt de complexe veiligheidssituatie in Libië die nog steeds niet stabiel is, maar nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou er zich in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, maar wel dat er geen sprake is van een zodanig hoge mate van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. De door verzoeker aangehaalde informatie is onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat uit de algemene informatie niet blijkt dat burgers in Libië, Benghazi louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*” niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn vluchtrelaas en opgeworpen genderidentiteit (de vaststellingen hierboven in acht genomen) geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Ook zijn medische situatie laat evenmin toe vast te stellen dat er persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers.

De vaststellingen onder 3.3.4 (*supra*) in acht genomen, merkt de Raad op dat nergens uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoeker zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt of medisch dermate beperkt is, waardoor hij in vergelijking met een andere persoon een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, te meer niet wordt aangevoerd laat staan aangetoond dat verzoeker niet verder zou kunnen opgevolgd worden in zijn land van herkomst of dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontcijnd of opzettelijk worden geweigerd. Verzoeker laat tevens na dit in concreto aan te tonen. Bovendien kan nergens uit op objectieve wijze worden afgeleid dat verzoeker met cognitieve moeilijkheden kampt die hem niet in staat stellen om gevaarlijke situaties in Libië naar behoren in te schatten, te meer gelet op zijn scholingsgraad en werkervaring en gelet op de vaststelling dat verzoeker in staat was zijn reis uit Libië te regelen en via verschillende Europese landen in België is geraakt (Verklaring DVZ, vragen 11 en 12, vraag 42; persoonlijk onderhoud, p. 3-4). In de bestreden beslissing werd reeds gewezen op het feit dat verzoeker reeds midden 2014 zijn land had verlaten en ondertussen een volwassen man is die blij gegeven heeft van zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn zus en moeder die nog in Libië verblijven en die een luisterend oor bieden waarop hij aldus kan terugvallen (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Er liggen zodoende geen persoonlijke omstandigheden voor die voor verzoeker het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU